

27-02-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - পিতাই তোমালোকক হৃদ (সীমিত) আৰু বেহদৰ (অসমীৰ) জ্ঞান দি, পুনৰ ইয়াৰ পৰাও দূৰৈত ঘৰলৈ লৈ যায়, সত্য যুগ ত্ৰেতা হৈছে হৃদ, দ্বাপৰ কলিযুগ হৈছে বেহদ”

প্ৰশ্ন:- পিতাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত হোৱা জ্ঞানত কোন মজবুত হৈ থাকিব পাৰে?

উত্তৰ:- যি জন সম্পূৰ্ণ পৱিত্ৰ হ'ব। পৱিত্ৰ নহ'লে জ্ঞানৰ ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। পৱিত্ৰ সোণালী বুদ্ধিতহে সকলো জ্ঞান ধাৰণ হয়, তেওঁৰেই পিতাৰ সমান মাষ্টাৰ জ্ঞানী হ'ব।

প্ৰশ্ন:- পুৰুষাৰ্থ কৰোঁতে কৰোঁতে তোমালোক সন্তানসকলৰ কোনটো অৱস্থা হৈ যাব?

উত্তৰ:- এতিয়ালৈকে যি উল্টা-সুল্টা সংকল্প-বিকল্প চলি থাকে সেই সকলোবোৰ সমাপ্ত হৈ যাব। বুদ্ধিযোগ এজন পিতাৰ লগত স্থিৰ হৈ যাব। বুদ্ধি সোণৰ বৰ্তনৰ দৰে হৈ পৰিব। পিতাই যি ৰত্ন দিয়ে সেই সকলোবোৰ ধাৰণা হৈ গৈ থাকিব।

ওম শান্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক আত্মিক পিতাই নিতৌ বহি বুজায়। এইটো সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে জ্ঞান, ভক্তি আৰু বৈৰাগ্যৰ এই সৃষ্টিৰ চক্ৰ বনাই থোৱা আছে। হৃদ আৰু বেহদৰ সিপাৰে যাব লাগিব। কোৱা হয় নহয় – হৃদ বেহদৰ সিপাৰ। সেয়েহে বুদ্ধিত এইটো জ্ঞান থাকিব লাগে হৃদ আৰু বেহদৰ সিপাৰে যাব লাগিব। পিতাৰ কাৰণেও কোৱা হয় - হৃদ বেহদৰ সিপাৰ। ইয়াৰো অৰ্থ বুজিব লাগে। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বিষয় বস্তুৰ ওপৰত বুজাই-জ্ঞান, ভক্তি পাছত বৈৰাগ্য। এইটো জানা যে জ্ঞান দিনক কোৱা হয় যেতিয়া নতুন দুনিয়া থাকে। তাত ভক্তি নাথাকে। সেয়া হৃদৰ দুনিয়া, তাত বহুত কম মনুষ্য থাকে, পাছত লাহে - লাহে বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে। আধাকল্পৰ পিছত ভক্তি আৰম্ভ হয়। যেতিয়া জ্ঞান অৰ্থাৎ দিন হয় তেতিয়া কোনো সন্যাস ধৰ্ম নাথাকে, বৈৰাগ্য নাই। সন্যাস বা ত্যাগ তাত নাথাকে, এই সকলো কথা বুদ্ধিত থাকিব লাগে। লাহে-লাহে সৃষ্টিৰ বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে। জীৱ আত্মাসকলৰ বুদ্ধি হয়। আত্মাসকল পৰমধামৰ পৰা আহি থাকে। হৃদৰ পৰা আৰম্ভ হয়, এই সময়ত বেহদ (অনেক মনুষ্য)। সেয়েহে পিতা হৃদ বেহদৰ সিপাৰে। হৃদত কিমান কম সন্তান আছে পুনৰ সৃষ্টি বুদ্ধি হৈ গৈ থাকে। এতিয়া ইয়াৰো সিপাৰে যাব লাগিব। ইয়াক কোৱা হয় বেহদ, প্ৰথমে আত্মাবিলাক হৃদত আছিল। সত্য যুগ ত্ৰেতাত অভিনয় কৰিছিল। ক'ত ৯ লাখ মনুষ্য, ক'ত ৫-৬শ কোটি বেহদলৈ আহি যায়। মনুষ্যই সন্ধান কৰে ক'লৈকে আকাশ বিৰাজমান হৈ আছে, ক'লৈকে সমুদ্ৰ আছে, ইয়াৰ অন্ত পাব নোৱাৰে। ওপৰলৈ যাবলৈ কিমান চেষ্টা কৰে। ইমান তেলৰ প্ৰয়োজন হ'ব যে পুনৰ ঘূৰি আহিব পাৰিব। বেহদলৈ যাব নোৱাৰে, হৃদলৈকে যায়। হৃদ বেহদৰ সিপাৰৰ ৰহস্য পিতাই তোমালোকক বুজায়। প্ৰথমে-প্ৰথমে নতুন দুনিয়া হৃদৰ আছিল। বহুত কম জনসংখ্যা থাকে। তোমালোকৰ ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তৰ জ্ঞান থকা উচিত। এই জ্ঞান কাৰোৰেই নাই। পিতাকেই নাজানে। এই সকলো ৰহস্য বুজাওঁতা পিতাই হয়, যি হৃদ বেহদৰো সিপাৰৰ। সেয়েহে পিতাই বহি তোমালোকক ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ ৰহস্য বুজাই। পিতাই আকৌ কয় - হে সন্তানসকল, ইয়াৰো সিপাৰে যোৱা। তাততো একো নাই। আকাশেই আকাশ, পানীয়েই পানী। মাটি আদি একো নাই, ইয়াকে কোৱা হয় হৃদ বেহদৰ সিপাৰ। ইয়াৰ কোনো অন্ত পাব নোৱাৰি। অন্তহীন, অন্তহীন বুলি কয় কিন্তু অৰ্থ বুজি নাপায়। পিতাইহে সকলো কথাৰ বুজনি দিয়ে কিয়নো তেওঁ হৈছে শ্ৰেষ্ঠ অৰ্থাৎ বহুত বুদ্ধিমান। বুজি বুজিয়েই বুদ্ধিমান মালাৰ মণি হৈ পৰে। কোনো মনুষ্যই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ ৰহস্য বুজাব নোৱাৰে। পিতাইহে বুজাই। পিতাই কয় মই হৃদকো দেখি আছো, বেহদলৈকো যাওঁ। ইমানবোৰ ধৰ্ম আছে,

এনেকৈ এনেকৈ প্ৰতিষ্ঠা হয়। সেই সত্যযুগ হৈছে হৃদৰ সৃষ্টি পাছত কলিযুগ হৈছে বেহদ। তাৰ পিছত হৃদ বেহদৰ সিপাৰ য'ত আমাৰ শান্তিধাম আছে, মিঠা ঘৰ আছে। সত্যযুগো হৈছে মিঠা ঘৰ। তাত শান্তিও আছে ৰাজ্যভাগ্যও আছে। তাত সুখ আৰু শান্তি দুয়োটাই আছে। ঘৰলৈ যেতিয়া যাবা তাত কেৱল শান্তি থাকিব, সুখৰ নাম নাই। এতিয়া তোমালোকে শান্তি আৰু সুখ দুয়োটা প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছা। তাত অশান্তিৰ নামেই নাই। অশান্তি ৫ বিকাৰৰ পৰা হয়, এই কথা দুনিয়াত কোনোৱেই নাজানে। আধাকল্পৰ পাছত পুনৰ ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। তেওঁলোকে কল্পৰ আয়ুস লাখ বছৰ বুলি কৈ দিয়ে। একোৱেই বুজি নাপায়, সেয়েহে ভ্ৰষ্টাচাৰী, দুখী পতিত। সামান্যতমো সভ্যতা নাই। যি দৈৱী সভ্যতা আছিল, তাৰ সলনি অসভ্যতা, আসুৰী গুণ হৈ গ'ল।

এয়া হৈছে বেহদৰ নাটক। এতিয়া কোৱা হয় হৃদ বেহদৰ সিপাৰ, বহুত দূৰলৈ যায়। মনুষ্যৰতো এই খেল খনৰ একো উমান নাই যে সকলোতকৈ ডাঙৰ কোন? উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, সেয়েহে কয় আপোনাৰ গত মত আপুনিয়োই জানে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে সকলো বুজি পাইছা। কিন্তু তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰম অনুসৰিহে বুজি পায়। পিতাই বহিলে বুজাই যে মোৰ বুদ্ধি ক'লৈকে যায়। হৃদ বেহদৰ সিপাৰে.....তাত একোৱেই নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ নিবাস স্থান হৈছে সেই ব্ৰহ্মাণ্ড, ব্ৰহ্ম মহাতত্ত্ব। যেনেদৰে আকাশ তত্ত্ব ইয়াত বহি আছা, একোৱেই দেখা পোৱা নাযায়। আকাশেই আকাশ। ৰেডিয়ত কোৱা হয় আকাশবাণী। এতিয়া আকাশখনটো বহুত ডাঙৰ, তাৰ অন্তটো পোৱা নাযায়। তাৰ বাণী মনুষ্যই কি বুজি পাব। এয়াটো আকাশ তত্ত্ব হয়, এই মুখৰ দ্বাৰা, আকাশৰ পৰা বাণী ওলাই, ইয়াকে কোৱা হয় আকাশবাণী। বাণী মুখৰ পৰা (আকাশৰ পৰা) ওলাই। বাণী কোনো নাক কাণৰ পৰা নোলায়। সেয়ে পিতায়ে এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰি এই মুখৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক বুজাই আছে। তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা যে পিতা কি হয়। যেনেদৰে আমি আত্মা হওঁ সেইদৰে পিতাও উচ্চতকৈও উচ্চ আত্মা হয়। সকলোৰে ক্ৰম অনুসৰি অভিনয়ৰ পাৰ্ট আছে। উচ্চতকৈও উচ্চ পিতা পিছত তললৈ আহে, ক্ৰম অনুসৰি খেললৈ সকলোৱেই আহে। নতুন দুনিয়াত প্ৰথমে প্ৰথমে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আহে, তাৰ পাছত আহে তেওঁলোকৰ লগত যি নতুন দুনিয়াত থাকে তেওঁলোক, মালাডাল চোৱা। ওপৰত উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান তাৰ পাছত মেৰু যুগল। পাছত চোৱা মালাডাল কেনেকৈ বৃদ্ধি হয়।

এয়া সকলো হৈছে অধ্যয়ন। গোটেই পঢ়া বুদ্ধিত আছে। বীজ আৰু বৃক্ষ। বীজ ওপৰত থাকে। ৰচয়িতা পিতাই বহি ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ ৰহস্য তোমালোক বুজাইছে। এয়া হৈছে সৃষ্টি ৰূপী কল্প বৃক্ষ, ইয়াৰ আয়ু নিখুঁত (সঠিক), ইয়াত এক চেকেণ্ডো ইফাল-সিফাল হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে কিমান জ্ঞান পাইছা, ইয়াত মজবুত হৈ সেই সকল থাকিব যিয়ে পৱিত্ৰ হ'ব। নহ'লে জ্ঞান ধাৰণ হ'ব নোৱাৰে। বৰ্তন পৱিত্ৰ, বুদ্ধি সোণালী হ'লে জ্ঞান ইমান সহজে ধাৰণ হৈ থাকিব যেনেকৈ বাবাৰ ওচৰত আছে। ক্ৰম অনুসৰি মাষ্টৰ জ্ঞানী হৈ গৈ থাকিব। এই ৰহস্য পিতাৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। দেৱতাৰ মুখৰ পৰাও নুশুনিবা, পতিত মনুষ্যৰ মুখৰ পৰাও নুশুনিবা। পিতাইহে শুনাই, সেয়াও এতিয়া সংগমতহে তোমালোকে শুনা। পিতাই এবাৰহে পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰুৰ ভূমিকা পালন কৰে। অভিনয় কৰে পুনৰ ৫ হাজাৰ বছৰ পাছত একেই অভিনয় কৰিব। প্ৰলয়টো নহয়। সেয়ে প্ৰথমে পিতা, উচ্চতকৈও উচ্চ শিৱ পিছত মেৰু উচ্চতকৈও উচ্চ মহাৰাজ মহাৰাণী। পিছত শেষত গৈ আদি দেৱ, আদি দেৱী হ'বগৈ। গোটেই জ্ঞান তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে, কিন্তু পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। এই জ্ঞান তোমালোকে যাকেই শুনোৱা তেওঁলোক বিস্মিত হ'ব। জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ বাহিৰে এই জ্ঞান কোনোৱেই দিব নোৱাৰে। এয়া সন্তানসকলে ধাৰণ কৰাতোও বহুত সহজ হয়, কোনো কঠিনতা নাই কিন্তু স্মৃতিৰ যাত্ৰা হৈছে মুখ্য। সোণৰ বৰ্তনতহে ৰত্ন টিকিব। উচ্চতকৈও উচ্চ ৰত্ন হয়। এই বাবা ৰত্নৰ ব্যৱসায়ীও নহয় জানো। ভাল ৰত্ন আহিলে ৰূপৰ টেমাত কপাহত মেৰাই ৰাখিছিল। পাছত এনেদৰে খুলি দেখুৱাইছিল যেন বহুত ভাল এক নম্বৰ বস্তু। ভাল বস্তু, ভাল পাত্ৰতহে শোভা পায়।

তোমালোকৰ এই কাণ হ'ল বৰ্তন, ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকে শুনা। ধাৰণ কৰিবলৈ হলে এয়া সোণৰ (পৰিত্ৰ) হ'ব লাগিব অৰ্থাৎ বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত পুৰা থাকিব লাগিব। বুদ্ধিযোগ ঠিক নাথাকে যদি কোনো কথাই নিটিকিব। উল্টা-সুল্টা সংকল্পও চলিব নালাগিব। ধুমুহা একেবাৰে বন্ধ হ'ব লাগিব। পুৰুষাৰ্থ কৰোতে কৰোতে এনেকুৱা অৱস্থা হ'ব। বুদ্ধিক সকলো ফালৰ পৰা আতৰাই মোৰ লগত লগাওঁতে-লগাওঁতে বৰ্তন সোণৰ হৈ পৰিব, আনকো দান কৰি থাকিব। ভাৰত মহাদানী হয়, ভাৰততে ধন আদি বহুত দান কৰে। এয়া আকৌ হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান, যি পিতাই সন্তানসকলক দিয়ে। দেহৰ সৈতে, দেহৰ যিবোৰ সম্বন্ধ আছে সেই সকলোবোৰ ত্যাগ কৰি বুদ্ধি এজনৰ লগত লগাব লাগে। আমিহো পিতাৰে হওঁ। বচ্। বাবাই মূল লক্ষ্য-উদ্দেশ্য কৈ দিছে। পুৰুষাৰ্থ কৰা সন্তানসকলৰ কাম, তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব। কোনো ধৰণৰ উল্টা-সুল্টা সংকল্প কৰিব নালাগে। পিতা হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ। হৃদ বেহদৰ সিপাৰৰ সকলো ৰহস্য বুজাই থাকে। মই হৃদ আৰু বেহদৰ সিপাৰলৈ গুছি যাওঁ, তোমালোকে হৃদ আৰু বেহদৰ সিপাৰৰ হোৱা, তাত সংকল্প আদি একো নাই। পাছত তোমালোকে সিপাৰলৈ গুছি যাব। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও পদুম ফুলৰ দৰে হ'ব লাগে। হাতেৰে কৰ্ম কৰিও অন্তৰেৰে শিৱ বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে..... চলি গৈ থাকোতে কোনোবা সন্তান ভাগি পৰে। ফেল হৈ যায়। তোমালোকে সকলো গম পাই যাব। ভাল ভাল মহাৰথীকো মায়াই গিলি পেলালে। এতিয়া তেওঁলোক নাই। পিতাক এৰি থৈ মায়াৰ আশ্ৰয় ল'লে। পঢ়োঁতা সকল আগবাঢ়ি গুছি যায় আৰু পঢ়াওঁতা শিক্ষক মায়াৰ বশৱৰ্তী হৈ পৰে। যেনেকৈ বিশ্বাসঘাতকে, আনৰ ওচৰত গৈ শৰণ লয়। যাক শক্তিশালী যেন দেখে সেইফালে গুছি যায়। তোমালোকে জানা বহুত শক্তিশালী এজন পিতাই হয়, তেওঁৰেই সৰ্বশক্তিমান হয়। আমাক উচ্চ শিক্ষা দি একেবাৰে বিশ্বৰ মালিক বনাই দিয়ে। কোনো অপ্ৰাপ্ত বস্তু নাই যাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিবলগীয়া হয়। এনেকুৱা কোনো বস্তুৰে নাই যি তোমালোকৰ ওচৰত নাই। সেয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি। বেহদৰ পিতাৰ বাহিৰে এই কথা কোনোৱেই নাজানে। তোমালোকেই পূজ্য আছিল পাছত তোমালোকেই পূজাৰী হ'ল। এতিয়া পুনৰ পূজ্য হ'বৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। যিমানে বাবাৰ স্মৃতিত থাকিবা সিমানে মায়াৰ ধুমুহা শেষ হৈ গৈ থাকিব। হাতমতাইৰ খেল দেখুৱাই। মুহলৰা (মুখত গুটি ভৰাই ৰখা) ৰাখিলে তেতিয়া মায়া পলাই যায়। মুহলৰা উলিয়াই দিয়া মাত্ৰকে মায়া আহি যায়। পিতাই বুজাই সন্তানসকল, নিজকে আত্মা ভাই-ভাই বুলি ভাব। শৰীৰেই নাই যেতিয়া দৃষ্টি কলৈ যাব। বহুত যত্ন কৰিব লাগে। কল্পই কল্পই তোমালোকেই পুৰুষাৰ্থ কৰা। পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা তোমালোকে নিজৰ ভাগ্য গঢ়ি লোৱা।

পিতাই সন্তানসকলক মুখ্য কথা এইটো কয় যে নিজকে আত্মা বুলি বুজি মোক স্মৰণ কৰা। এই কথা তোমালোকেহে জানিছা। যদিও তেওঁলোকে ভগৱান পিতা (God father) বুলি কয়, আমি সকলো ভাই-ভাই কিন্তু একো নুবুজে। গায়নো কৰে সকলোৰে সংগতি দাতা ৰাম, সকলোকে সুখ দিওঁতা এজনেই পিতা আছে। ৰামক বাবা বুলি নকয়। বাবা বুলি এজন শৰীৰধাৰীক আৰু আনজন অশৰীৰীক কোৱা হয়। প্ৰথমতে অশৰীৰী পিছতহে শৰীৰী হয়। প্ৰথমে আমি বাবাৰ লগত থাকো তাৰ পিছত অভিনয় কৰিবলৈ লৌকিক পিতাৰ ওচৰলৈ আহো। এই সকলোবোৰ আত্মিক (আধ্যাত্মিক) কথা। সেই লৌকিক পাৰ্থিৱ পঢ়া পাহৰি যাব লাগিব। গোটেই চক্ৰ বুদ্ধিত আছে। এতিয়া হৈছে সংগমযুগ, এতিয়া আমি নতুন দুনিয়ালৈ যাব লাগিব। পুৰণি দুনিয়খন শেষ হৈ যাব। এতিয়া নতুন দুনিয়ালৈ যাবলৈ দৈৱী গুণো ধাৰণ কৰিব লাগিব, পৰিত্ৰ হ'ব লাগিব। পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগিব আৰু পূৰ্ণ ৰূপত স্মৰণ কৰিব লাগে যাতে পাপ খণ্ডন হৈ যায়। পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পৰিত্ৰ হৈ যাব, ইয়াকে যোগ অগ্নি বুলি কোৱা হয়। বাবাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। বাকী গোটেই দুনিয়াই ৰাৱণৰ মতত চলি আছে। সেয়া হ'ল বিকাৰী মত। পাঁচ বিকাৰ আছে নহয়। প্ৰথমে দেহৰ অহংকাৰ তাৰ পিছত কাম, ক্ৰোধ.... মানুহে অহংকাৰক পিছত ৰাখে। বাস্তৱত অহংকাৰক প্ৰথমে ৰখা উচিত। তাৰ পিছতহে আন বিকাৰ আছে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক বুজাইছে যে কল্প-কল্প অনেক বাৰ বুজোৱা হৈছে। প্ৰতি 5000 বছৰ পিছত বুজাও। বুদ্ধিৰে বুজিছা যে বাবাই আমাক আত্মিক বনাইছে অৰ্থাৎ ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান দিয়ে সেই কাৰণে তেওঁক সৃষ্টি কৰ্তা

বুলি কোৱা হয়। যদিওবা এই সৃষ্টি অনাদি তথাপি বুজাওঁতা এজনেই তেওঁৰ মাজত সকলো জ্ঞান আছে। অনাদি পূৰ্ব-নিৰ্ধাৰিত নাটক, কোনেও নগড়ে। সেই হৃদৰ নাটকৰ দৃশ্যগ্ৰহণ কৰাটো সহজ। এইখন হ'ল বেহদৰ নাটক। ইয়াৰ দৃশ্যগ্ৰহণ অনাদি, পূৰ্ব-নিৰ্ধাৰিত। এই নাটকত অলপো হেৰ ফেৰ হ'ব নোৱাৰে। বেহদ নাটকৰ চক্ৰ চলি থাকে। আমি তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান, পুনৰ সতোপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হওঁ। পৱিত্ৰতাই মুখ্য কথা। পৱিত্ৰ দুনীয়াত কিমান সুখ, পতিত দুনীয়াত কিমান দুখ। আধাকল্প সুখধাম আধাকল্প দুখধাম এই ৰহস্যও তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে, আন কোনোৱেও নাজানে। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) উল্টা-সুল্টা সংকল্পৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ বুদ্ধিযোগ হৃদ-বেহদৰ সিপাৰে ঘৰত (শান্তিধামত) লগোৱা। দৈহিক দৃষ্টি সমাপ্ত কৰিবলৈ আত্মা ভাই-ভাই হওঁ - এইটো অভ্যাস দৃঢ় কৰিব লাগে।
- (2) অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান কৰিব লাগে। বুদ্ধিক সোণৰ দৰে (পৱিত্ৰ) কৰিবলৈ আন সকলো ফালৰ পৰা আঁতৰাই এজন পিতাৰ লগত লগাব লাগে।

***বৰদান:-** প্ৰতিটো গুণ বা শক্তিক নিজৰ স্বৰূপ বনাওঁতা পিতাৰ সমান সম্পন্ন হোৱা।

যিসকল সন্তান পিতাৰ সমান সম্পন্ন হ'ব তেওঁলোক সদায় স্মৃতি স্বৰূপ, সৰ্ব গুণ আৰু সৰ্বশক্তিৰ স্বৰূপ হৈ থাকিব। স্বৰূপৰ অৰ্থ হ'ল নিজৰ ৰূপেই তেনেকুৱা হৈ যোৱা। গুণ বা শক্তি বেলেগ নহওঁক কিন্তু ৰূপতেই সমাহিত হৈ যাওঁক। যেনেকৈ দুৰ্বল সংস্কাৰ বা অৱগুণ দীৰ্ঘ সময়ৰ পৰা স্বৰূপ হৈ গৈছে, সেয়া ধাৰণা কৰিবলৈ যত্ন কৰিবলগীয়া নহয়। এনেকৈ প্ৰতিটো গুণ প্ৰতিটো শক্তি নিজৰ স্বৰূপ হৈ যাওঁক, স্মৰণ কৰিবলৈ যাতে যত্ন কৰিবলগীয়া নহয় কিন্তু স্মৃতিতেই সমাহিত হৈ থাকা তেতিয়া পিতাৰ সমান বুলি কোৱা হ'ব।

***গ্লোগান:-** 'বাবা' শব্দই সকলো খাজনাৰে ছাবি, ইয়াক সদায় চম্ভালি ৰাখিবা।

!!ওম শান্তি!!
